

CATY ROGAN



POBOZKANÁ BOHMI

Ljndeni

Pobozkaná bohmi

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindenisk
www.albatrosmedia.sk

Lindenisk

Caty Rogan

Pobozkaná bohmi – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS  **MEDIA**

POBOZKANÁ
BOHMI

CATY ROGAN

POBOZKANÁ BOHMI

Preložila Denisa Jahičová

Ljndeni



*Pre dievčatá, ktoré od druhých počuli,
že sú príliš.*

*Pre ženy, ktoré od druhých počuli,
že nie sú dosť.*

*Za každý raz, keď ste sa skoro vzdali,
no namiesto toho ste sa rozhodli zašepkať,
zakričať, zrevať:*

Ešte som neskončila!

KONTINENT AESGROTH

NYRRHILD



OSTROV
CARRISFAL

ČERNOMORE

VÍCHROV
A SYNOD
EDESSA

PLAČÚCI
LES

DEDINA
ÚVALIE

LALICA

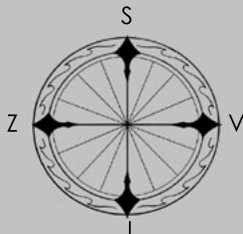
SELENCIA

ELANDORSKÝ
ZÁVOJ

AMARUNE

VEŽODOLSKÉ VRCHOLY

AISH





PRVÁ ČASŤ

Uzemnení



Selencia, ktorá získala ochranu
Faraengardu pred Kher'zennmi, vďačí
za svoje prežitie sile svojich nadradených.
Obilie a práca jej obyvateľov sú malou
cenou za ich životy.

List kráľa Faraengardu novovymenovaným
vladárom Selencie v 36. roku Večných
vojen



Protektorát Selencia

987. rok od začiatku Večných vojen, jeseň

Ked' si spomeniem na Irielle, vybaví sa mi čipka. Mala ju na sebe, keď v deň svojej svadby uhorela na smrť.

Spomínam si, ako si pred šiestimi rokmi opatrne obliekala svadobné šaty, v očiach sa jej leskli nepreliate slzy a prstami prechádzala po ručne vyšívaných kvetinových vzoroch.

Ako sa ozdobná vrstva sfarbila dohneda a zvlnila dovnútra, než ju pohltili plamene. Môj zrak sa zúžil a všetko naokolo zosivelo, až som videla len ten precízny vzor, aj keď som plakala a z nosa mi tiekol hlien a z úst zvratky do hliny pri nohách mojej švagrinej. Keď jej šaty konečne začali horieť... Na ten zápach nikdy nezabudnem. Jeho intenzita ma dusila. Zápach spálenej čipky.

Pred tým momentom nedokážem uniknúť. Nie v jasnom svetle dňa, kde sa spomienky vynárajú, zahalené a pulzujúce. A určite nie v tme spánku, kde ožívajú v nočných morách takých reálnych a živých, že som v nich noc čo noc uväznená.

Mama hovorí, že je to preto, lebo som prekliata ako Irielle. V mnohých ohľadoch má, samozrejme, pravdu.

Pot mi steká po tvári. Konečne prestanem mávať kosou a zdvihnem oči k tmavomodrej oblohe. Pálčivé letné horúčavy sa už dávno

skončili, ale jesenný vánok, ktorý mi na krku strapatí kučeravé vlasy, nestačí na to, aby ma ochladil.

Zamávam na najmladšieho brata, ktorý ku mne beží s vedrom vody.

Nikto z nás – ani moja mama, ktorá nakladá pšenicu do dvojkoľosového voza za mnou – nekomentuje vodu, ktorá sa vyleje na zem, keď predou mnou päťročný Leo zabrzdí. Jeho tvár rozžiari pokrivený úškrn, keď mi podá naberačku.

„Ďakujem, Leo,“ medzi dúškami vody lapám po dychu. Jeho hrud' sa napne pýchou.

„Som veľmi dobrý pomocník, až kým nebudem taký silný ako ty a Seb,“ odpovie.

„To určite si.“ Vážne prikývne. „Najlepší pomocník.“

Zhlboka sa nadýchnem. Jemne sladká vôňa pšenice je ohromujúca, no zachytávam aj desiatky iných pachov, napríklad prenikavú vôňu pižma môjho devätnásťročného brata Seba, ktorý stojí vedľa mňa. Na košeli môjho otca sa drží náznak tabaku, hoci je na poli ďaleko vzadu. Dokonca aj čistá voda vo vedre vonia sviežo a čerstvo.

Náhle ma celá krajina zasiahne ako prívál. V mysli pocítim prudké bzučanie roja včiel, až sa mi z tej ostrej bolesti začne rozmažávať zrak.

Zhlboka sa nadýchnem a sústredím sa na našu chalupu. Len na našu chalupu.

Ako sa strecha pokrytá slamou po bokoch zvažuje; ako sú dvere pootvorené a visia nakrivo; ako hnedé závesy, ušité zo starých vriec na obilie, jemne vejú pri vybielenom kameni. Ako na mňa máva matkina levanduľa rastúca pod oknami a ako ma upokojuje jej sladká vôňa. Táto rovnováha ma vráti späť do prítomnosti a ja pomaly upokojím svoje rozbúsené srdce.

S rozvážnou pomalosťou, aby som opäť nevyvolala podobné pocity, rozšírim svoje vedomie a snažím sa zachytiť viac zo svojho okolia. Naša chalupa stojí na západnom okraji pozemku, chrbtom

k Plačúcemu lesu, ktorý sa tiahne až do kráľovstva Faraengard. Nikdy som tam nebola.

Bola som len v Lalice, dva dni chôdze na východ od našej malej dediny, keď som otcovi pomáhala priniesť úrodu na trh. Matka mi dovoľí túto cestu absolvovať len preto, aby som sa mohla pomodliť v chrámoch a prosiť bohov, aby zmenili môj osud. Nevie, že som do chrámu nikdy nevškročila. Kňazi sú nekompromisní, čo sa týka obetných darov, a cena je vysoká. Otec a ja namiesto toho minieme mince, ktoré máme, na dodatočné zásoby, aby sme prežili zimu.

Otočím sa na východ, smerom k panstvu nášho vladára. Nemala by som byť schopná ho vidieť. Pred šiestimi rokmi bolo len malou bodkou na horizonte vlniacej sa pšenice. Teraz ho vidím v celej krásy s mramorovými stĺpmi lemovanými veľkými drevenými dverami a so strechou z čiernej bridlice, ktorá určite nezateká. Tri poschodia luxusu postavené a udržiavané generáciami bezplatnej práce. Všetko je to arogantné a márnivé ako samotný vladár. Vidím odtiaľto dokonca aj termity, ktoré sa usídlili pod verandou. Dúfam, že zožerú všetky trámy, stĺpy a krokvy.

Neistou rukou si prejdem po tvári a pot sa mi rozmaže po drsnom a špinavom čele.

Niekedy sa stane, že sa všetky moje zmysly otvoria ako hrádze a zaplavia ma vlny pocitov. Čo voniam, čo cítim dotykom, čo vnímam, čo počujem, čo vidím a dokonca čo ochutnávam, až kým sa netopím v našom poli vlniacej sa pšenice.

V tom momente ma za plece chytí veľká svalnatá ruka. „Leina? Si v poriadku?“

Sebov hlboký hlas by ma mal upokojiť, ale ja sa zľaknem a pustím naberačku do Leovho vedra, z ktorého vyšplechne voda.

To si zaslúži reakciu mojej matky.

„Leina! Buď opatrnejšia!“ Príkaz je ostrý a nahneváný. Je nervózna. Nemôžem jej to zazlievať. Všetci sme.

Otočím sa k Sebovi, ktorý na mňa hľadá s obavami v očiach. Je jediný, komu som sa mohla zdôveriť, odkedy sa to začalo. Niežeby si to moji rodičia nevšimli. Samozrejme, že áno, a to rôznymi spôsobmi. Väčšinou to boli maličkosti, inokedy sa to nedalo prehliadnuť. Nikdy však o tom nehovoríme a ani nezačneme. Ignorujú fakt, že sa mi nejakým zázrakom podarilo zožať trikrát toľko pšenice ako Sebovi a dvakrát toľko ako otcovi, hoci ma obaja prevyšujú o dobrých štyridsaťpäť kíl svalov. Pred šiestimi rokmi som s nimi nevedela držať krok.

Zmeny boli drastické. Neprirodzené. Je to jeden z dôvodov, prečo mám dvadsaťštyri rokov a nie som vydatá. Nikomu mimo našej rodiny nemôžeme veriť.

Seb by ma však nemal utešovať, najmä nie pre to, aký osud ho čaká. Už čoskoro. Pšenica nie je všetko, čo sa v tomto kráľovstve každú jeseň zväža.

Začal sa Zber.

Moje nočné mory sa opäť vrátili a nútia ma prežívať ten prekliaty deň pred šiestich rokov, keď prišli faraengardskí vojaci. Deň, keď zabili Irielle a v reťaziach odviekli môjho staršieho brata Levviho aj môjho priateľa Aldena. Deň, keď sme všetkých troch navždy stratili.

Prinútim sa usmiať sa. „Samozrejme! Som len unavená.“ Načiahnem sa, aby som položila dlaň na Leov chrbát a posunula ho bližšie k otcovi, ale stiahnem ju skôr, ako sa ho dotknem. Odkedy som mu minulé leto nechcene zlomila ruku, nemala som s Leom žiadny fyzický kontakt. Keby matka nebola taká zručná liečiteľka, mohlo ho to zabiť. Bola to škaredá zlomenina.

Namiesto toho kývnem hlavou smerom k otcovi. „Aj otec potrebuje vođu, Leo.“

„Dobre!“ povie a nadšene odbehne cez pole.

Seb ma pozoruje. Nakloní hlavu a odhaduje, či hovorím pravdu.

„Klameš,“ zamrmle, keď Leo nie je v dosluchu.

Seb vždy vie, keď niekto klame. Je to neuveriteľná schopnosť, vďaka ktorej je v kartových hrách neporaziteľný, hoci mu otec ne-

dovoľuje hrať s dedinčanmi príliš často. Pritiaholo by to nežiaducu pozornosť, a preto hrá len vtedy, keď sme v naozaj zúfalej situácii. Naposledy to bolo v období, keď sme nemali na jedlo ani pre Lea.

Vzdychnem si a odmietavo mávnem rukou. „Dnes je to horšie.“

Jeho pery sa skrútiť do grimasy. „Čo sa stalo?“ Nešepká, ale hovorí potichu.

Dovolím si malý úsmev. „Pod vladárovou verandou sú termity.“

Sebova tvár zamrzne v prekvapení, nepochybne sa diví, že dokážem vidieť hmyz menší ako necht, keď on odtiaľto nerozozná ani mramorové stĺpy. Potom sa uškrnie. „Dúfam, že zožerú celé to prekliate miesto.“

Skôr než sa stihnem ovládnuť, zasmejem sa.

„Seb! Leina! Prestaňte sa poflakovať. Máme dôležitú prácu, ktorú musíme dokončiť.“

Obrátim sa k matke, jej hlas je ostrý, ba priam hysterický. Tvár má napnutú od smútku a bolesti, ústa stiahnuté do rovnej, zatrpknutej línie. Kedysi bola krásna, predtým než Levviho počas Zberu odviekli. Vtedy mala jemnejšiu tvár. Bola jemnejšia. Teraz má ostré rysy a tvrdé kontúry.

Pozriem na otca, ktorý hľadá na matku tak, ako to robí vždy, keď si myslí, že si ho nikto nevšíma – je to unavená láska, ktorú prechováva nielen k nej, ale aj k nám. Niekedy pôsobí tak drobne. Nie preto, že by bol nízky; je veľký muž, o hlavu vyšší než väčšina chlapov z dediny, s vyrysovanými svalmi na chrbte, rukách a nohách od celoživotnej ťažkej práce. Jeho sebavedomie však bolo už dávno zničené, a preto drží hlavu sklonenú. Práve to mu pomohlo prežiť vo faraengardských baniach, keď slúžil v Zbere.

Pokrúti hlavou na mňa a Seba. Je to tichý príkaz. *Nerobte to. Neodporujte. Nezdvíhajte hlas. Nepochybňujte.*

Moja zlosť, vždy nebezpečne blízko pri povrchu, vrie, a preto sa otočím a začnem žať ďalší rad. Mávam kosou zo všetkých síl, aby som si hnev vybila na pšenici, ale moja ruka sa zastaví pri vlniacich

sa stebľách predou mnou. Prisahala by som, že som práve počula zadržat koňa. My však žiadneho nemáme. Nevoľníci kone nevlastnia. Zažmúrim smerom na sever, kde sa naša malá poľná cestička stretáva s hlavnou dláždenou cestou vedúcou do kráľovstva Faraengard, a srdce mi bije v hrudi. Dobrotivá Serephelle, len to nie. Sú tu vojaci.

„Seb.“ Zasepkám, ale bezmocnosť, ktorá zaťažuje môj hlas, spôsobí, že jeho meno dopadne na naše pole ako hrom.

Všetci zamrznú. Otec zastaví kosu uprostred pohybu. Matka pustí kopu pšenice, ktorú nazbierala, a z jej vnútra sa ozve ston zúfalstva. Leovi vypadne z rúk vedro a voda rýchlo vsiakne do zeme.

Seb sa postaví vedľa mňa. Obaja upierame pohľad na obzor.

„Nič nevidím, Leina,“ povie pokojným hlasom.

Moje ruky zovrú kosu. „Sú tu.“

Matkin ston sa zmení na kvílenie. Zdvihne sukňu a beží k nám. „Utekaj, Seb! Ešte ťa nemôžu vidieť. Môžeš sa schovať v lese. Dobro ho poznáš!“ Strká ho horúčkovo do hrude. „Bež! Už som stratila jedného syna, nemôžem stratiť ďalšieho. Bež!“

Kričí, zatiaľ čo doňho tlačí zo všetkých síl. Seb má len devätnásť rokov, ale je po otcovi, a tak je vysoký ako hora. Nepohne sa. Zdvihne ruky, aby ju chytil, a na človeka jeho veľkosti sa ju snaží zadržať s prekvapivou jemnosťou. Nikdy nepochopím, kde berie silu na to, aby v sebe prechovával taký vnútorný pokoj.

Skloní sa, aby jej pobožkal čelo. „Vieš, že nemôžem.“

Neurobí to. Seb by nikdy nedovolil, aby sme čelili jeho tresť. Každého z nás by postupne vyvesili v centre dediny a nechali zomrieť od smädu alebo od podchladenia, podľa toho, čo by prišlo skôr. Vojaci by zlikvidovali celú našu rodinu a potom by postupne zabili každého muža, ženu a dieťa v dedine, až kým by sa Seb nevzdal.

Malému Leovi sa trasú pery. Nerozumie tomu. Ani ja nerozumiem krutosti Zberu. Vojaci odvedú všetkých chlapcov skôr, než dosiahnu plnoletosť, a nútia ich pracovať vo faraengardských ba-

niach. Niektorí z nich, ako otec, sa o päť rokov vrátia na farmy. Sú zmenení, zbití a porazení, ale doma. Iní, ako náš starší brat a môj priateľ, zomrú v baniach a ich kosti zhnijú v hĺbinách zeme.

Kráľovstvo Faraengard nám hovorí, že tak splácame dlh za ich ochranu pred veľkým zlom. *Pred Kher'zennmi*, šepkajú si ľudia potichu. Akoby vyslovenie tohto slova dokázalo privolať démonov smrti z druhej strany Černomora priamo k našim dverám.

Pozriem späť na obzor, odkiaľ sa približujú štyria jazdci. Predpokladám, že teraz ich už vidia všetci. Ja však aj z tejto vzdialenosti dokonale rozoznám dvoch šermiarov a dvoch lukostrelcov. Muž vpredu má na tvári úškrn, akoby sa tešil, že nás rozdelí. V pošve na boku má meč, ale moju pozornosť upúta štít, ktorý drží. Je na ňom kráľovský erb Faraengardu. Faravar, božský okrídlený bojový kôň, na akom jazdia altorskí bojovníci, sa vzpína medzi dvoma kopijami skríženými na vrchole. Vzbĺkne vo mne horúci hnev.

Otec sa nakloní a niečo pošepká Leovi, ktorý sa rozbehne do domu. Skryje sa pod posteľou, ako ho to naučili. Jediný raz, keď na nás otec vztiahol ruku, bolo, keď sme nedokázali dostatočne rýchlo utiecť do nášho úkrytu.

Otec podíde ku mne. „Leina, vezmi matku do domu a zostaňte tam s Leom.“

Matka bezmocne plače na Sebovej hrudi, rukami zvierajú jeho košeľu. Áno, otec má pravdu. Mala by som ju vziať do domu, aby to nemusela vidieť. Kráľovi vojaci nebudú tolerovať drzosť.

Napriek tomu nemôžem odtrhnúť pohľad od blížiacich sa jazdcov. *Hrozba*, hovorí niečo v mojom vnútri.

„Leina!“ zakričí na mňa otec a ja sa zľaknem. Nie je preňho typické, aby zvýšil hlas. „Hneď, Leina!“

Musím pomôcť mame. Bude pre ňu veľmi bolestivé vidieť, ako Seba odvádzajú vojaci.

Seb sa na mňa jemne usmeje. „To je v poriadku, Leina.“ Snaží sa obrátiť matku ku mne, ale má problém vymaniť sa z jej zovretia.

Stojím na mieste ako prikovaná. Seb sa smutne zasmeje. „Pomôž mi,“ povie a kývne hlavou smerom k mojej ruke. „A pusti tú kosu, ktorú zvieráš ako smrť. Nič nám nepomôže, ak si pomyslia, že držiš zbraň.“

Pozriem na svoju kosu. Je dlhá ako ja, s čepeľou, ktorú som sama naostrila, až mi z toho krvácali prsty. Ostrá čepeľ reže pšenicu rýchlejšie, usúdila som, keď som hodiny sedela zhrbená nad brús-nym kameňom a postupne som menila čepeľ na ostrú britvu. Ale... Uvoľním prsty a potočím násadou v ruke, čím sa kosa na jej konci roztočí.

Zbraň. Áno.

Je to kľúč, ktorý odomkne novú, nebezpečnú časť mojej mysle, a ja sa začnem hýbať.

Nie však smerom k matke.



Selencijčania sú mrzutí, tvrdohlaví ľudia. Keď sú pod tlakom, vedia dobre pracovať na poliach, hoci tí úbohí nevďačníci sa stále sťažujú na hlad, akoby na takých podradných tvoroch záležalo. Najlepšie je udržať ich aktívnych; nečinnosť plodí nespokojnosť. Ako sa majú deti? Povedz malému Warrenovi, aby sa venoval svojim lekciám, a pobožkaj za mňa Kaelis.

List kapitána Vorrina Lancea venovaný
jeho manželke Lastelle v 582. roku
Večných vojen

2



„Leina!“ Otcov hlas znie stále naliehavo, ale z výkriku prešiel do „šepotu. Vojaci sú dosť blízko na to, aby nás počuli. Dupot kopýt ich koní rozvibruje zem pod mojimi nohami. Je to zvuk, ktorý dokáže selencijských nevoľníkov prinútiť zutekať do akéhokoľvek úkrytu, ktorý nájdú – do domu, stodoly, lesa, balíka sena. Práve teraz ma však neovláda strach. Vibrácie vo mne vyvolávajú niečo silné. Som takmer... vzrušená? Nemôže to byť pravda, no napriek tomu kráčam vpred.

Mám pocit, akoby sa zastavil čas, ale ja pokračujem v chôdzi, aby som sa postavila pred svoju rodinu. Matka stíchne, keď s otvorenými ústami sleduje, ako kráčam vpred. Cítim strach, ktorý z nej sála, a zanecháva mi na jazyku hnilobnú pachuť. Kyslastú a presladenú, akoby som prehltla pokazené paradajky.

Otec a Seb prichádzajú ku mne a vyžarujú hnev, zmätok a strach. Hnev je pikantný, zmätok kovový. Bez toho, aby som sa otočila, mávnem rukou za sebou, čo je príkaz, aby všetci zastali.

Nepribližujte sa. Ublížite si.

Nemôžem tieto slová vysloviť nahlas. Uviazli mi v hlave.

Vojak, ktorý vedie skupinu – podľa insígnií kapitán –, na mňa upiera pohľad, ale nie ako na hrozbu. Skôr ako na hmyz pod jeho topánkou.

V nejakej vzdialenej časti mysle viem, prečo na mňa tak pozerá. Som po mame. Som drobná. Seb by mi dokázal zápästie obopnúť rukou hneď dvakrát a ľahko mi ho zlomiť. Tmavé vlasy mám ostrihané nakrátko podľa selencijskej smútočnej tradície a tvár bezpochyby pokrytú špinou a potom. Mojou jedinou zbraňou je hrdzavá kosa s drevenou násadou.

No aj tak sa táto nová, divoká časť mojej mysle smeje z kapitána a jeho troch úbohých vojakov.

Kapitán ku mne priklusá, akoby ma chcel prejsť ťažkým konským telom a skoncovať so mnou. Z diaľky počujem Sebove kliatby. Jeho nohy dupú po zemi, keď sa rozbehne smerom ku mne. Postavím jednu nohu za seba a druhú pred seba a nájdem rovnováhu pohybom, ktorý je mi taký prirodzený ako dýchanie. Nikam nejdem, aj keď sa na mňa rúti ten prekliaty kôň. Zaženiem sa kosou zadnou rukou tak, že mi teraz visí nad hlavou.

V poslednej sekunde sa kôň zastaví a vzopne sa. Jeho kopytá sa mi obrúť o vlasy. Keď zviera klesne k zemi, moja čepeľ sa takmer dotkne jeho čela. Všetci dýchajú nepravidelne, dokonca aj tá obrovská beštia. Všetci okrem mňa.

Nikdy som nebola taká pokojná.

Seb stojí po mojej pravici, otec po ľavici. Matka je za mnou, dlaň má na mojom pleci a snaží sa, aby som stiahla ruku.

Seb zdvihne ruky do vzduchu, aby upútal pozornosť vojakov, ale kapitán sa naňho ani nepozrie. Neodtrhne odo mňa pohľad. Vztýči meč, zatiaľ čo dvaja lukostrelci za ním zdvihnú luky s nasadenými šípmi. „Mala by si pokľaknúť, dievča. Nevieš, aký trest ti hrozí za neúctu voči kráľovým vojakom?“

Matka sa znova rozplače a vzlyká. „Ona to tak nemyslela. Ona to...“

Bez povolenia s vojakmi nemôžeme hovoriť. Kapitán zdvihne ruku na znamenie a matka náhle zmĺkne, keď šíp preletí vzduchom a zapichne sa jej do čela.

Nie! Bože, nie! Chcem padnúť na kolená, pritiahnuť si ju k sebe a prijať trest za to, čo som jej spôsobila. Namiesto toho mi však zrak zahalí červený závoj a tá bezútešná časť mňa je zrazu stlmená, akoby bola pod vodou.

Začnem mávať kosou, ktorá je teraz mojou predĺženou rukou. Stala sa mojou súčasťou, splynula so mnou vďaka teplu alebo niečomu inému. Niečomu magickému. Za pár sekúnd zosadím kapitána z koňa a krv mu tečie z rany na krku, zatiaľ čo na mňa hľadí s hrôzou v očiach.

Ozve sa rev. Otočím hlavu a zbadám, ako otec zaútočí na lukostrelca, ktorý zastrelil matku. Vojak mieri na mňa, ale pri neľudskom zvuku, ktorý vydá otec, sa otočí a vystrelí šíp smerom k nemu. Nasleduje ho druhý lukostrelca, ktorý reaguje na novú hrozbu. Ani on však otcovi nezabráni v tom, aby dobehol prvého vojaka a strhol ho zo sedla. Otec bodne ohromeného lukostrelca jedným z jeho vlastných šípov a potom padne na kolená s dvoma šípami v hrudi. Jeho pád otrasie zemou pod mojimi nohami.

Smútok vo mne opäť narastá. Vlna žiaľu ma takmer celú pohltí, až kým jeden z vojakov nezamáva mohutným mečom, aby ma rozsekol na polovicu. Rýchlo sa uhnem a meč sekne do prázdna. Neprestávam sa hýbať a rytmus boja mi pulzuje v krvi. Švih, otočka, úskok. Seknem kosou do stredu šermiarovho hrudníka. Nie je dosť ostrá, aby preťala brnenie, ale sila môjho úderu ho zhodí zo sedla. V kakofónii kovu padá na zem.

Posledný lukostrelca na mňa zamieri a vystrelí. Šíp sa mi však podarí chytiť pár centimetrov od hrude. Otočím ho a jedným pohybom ho hodím späť na strelca. Letí vzduchom, akoby som ho vystrelila z luku, a zasiahne ho do oka, ktorým mieril. Padá z koňa s prišerným výkrikom.

Zostala som len ja a zrazený šermiar. Kone sa pred hrozbou rozutekali. Utekli predom mnou.

Priblížim sa k vojakovi, v rukách držím kosu, z ktorej kvapká krv. Leží na chrbte, hľadá na mňa a snaží sa plaziť dozadu.

„M-m-m-milosrdenstvo,“ mrmle. „Milosrdenstvo, prosím...!“

Ja však v sebe nemám žiadne milosrdenstvo. Postavím sa mu jednou čižmou na hrud', pritlačím ho k zemi a zdvihnem kosu nad hlavu.

„Počkaj!“ Niekde v hlave viem, že ten hlas patrí Sebovi, ale teraz naňho nemám čas. Ešte som neskončila.

Seb ma roztrasenými rukami chyť za plece. „Leina, počkaj!“

Otočím sa k nemu a červený opar z môjho zraku sa začína rozptyľovať. Jeho oči sú zúfalé a behajú zo strany na stranu. Nasledujem jeho pohľad a hneď viem, že masaker na poli sa postupne pridá k mojim nekonečným nočným morám. Hnednúca čipka, ktorá sa zvija smerom dovnútra. Oheň a spálené telo. Zúfalé výkriky, ktoré zostanú navždy nepovšimnuté. Kosti hnijúce v zemi. Tma, ktorá drví.

A teraz aj krv, ktorá vsakuje do pôdy.

Kosa sa mi trasie v rukách a moje ústa sa snažia vysloviť slová. *Čo som to urobila?*

Vojak pod mojou čižmou ma chyť za nohu a snaží sa ju otočiť.

Kopnem ho do tváre a z nosa mu vytryskne krv. Pod všetkou tou červeňou je muž desivo bledý. Chystám sa dokončiť dielo kosou, keď začne s vyvalenými očami koktať.

„N-n-n-nemožné. To nie je možné.“

Spustím kosu, až sa pomaly dotkne jeho hrdla. Teraz už nemusím bojovať so Seбом. Pustí moje plece a postaví sa vedľa mňa.

„Čo nie je možné?“ Zvuk môjho hlasu ma zaskočí. Počujem v ňom príkaz, ktorý tam nikdy predtým nebol.

Muž krúti hlavou a mrmle, zatiaľ čo na mňa civie ako na monštrum.

Nie som si istá, čo mám robiť. Boj bol pre mňa prirodzený ako dýchanie. Ale teraz? Čo mám robiť? Mučiť ho? Potrebujem, aby prehovoril. Možno vie, čo sa so mnou deje. Určite má lepší prehľad než ja.

Seb preberá iniciatívu a kopne muža do boku. Vojak vydá *uf*, ale moja čižma ho drží na mieste.

„Počul si ju! Čo je nemožné?“

Oči muža teraz poskakujú medzi nami dvoma. Znova sa pokúša zdvihnúť svoju čižmu, ale nepohne sa ani o centimeter. Topánka je preňho ako balvan na hrudi.

„Hovor!“ prikazujem.

„Nemôžeš mi urobiť nič horšie ako...“ Zmlkne uprostred vety a pozrie priamo na mňa. „Nie je nič, čo by si mi mohla urobiť, čo by bolo horšie.“ V jeho očiach sa mihá skutočný strach, ale nebojí sa mňa. To je neprijateľné.

Pustím kosu na zem. Je príliš dlhá, príliš neosobná. Načiahnem sa za seba, dlaňou smerom von. Vedie ma vedomie, poznanie, ktoré je nad moje chápanie, ale prichádza z môjho vnútra.

Vzduchom za mnou preletia moje nožnice na strihanie a pristanú mi v dlani. Prstami mi prejde teplo, keď ich oviniem okolo kovovej rukováti. Ďalší nástroj, ktorý som brúsila, až mi z prstov tiekla krv. Ďalšie predĺženie mojej ruky.

Oči vojaka sú úplne rozšírené, upiera ich na nožnice. Je bez slov, krúti hlavou na znak nesúhlasu.

Kľaknem si na mužovu hrud' a priložím nožnice k jeho ľavému uchu. Nakloním sa dopredu a zašepkám: „Veľmi dobre poznám to *horšie*.“ Usmejem sa, ale je to škaredý, bolestivý úsmev. Zatrpknutý ako úsmev mojej matky. „Koniec koncov, učili ma najlepších kráľovi vojaci.“ Dotknem sa nožnicami jeho ucha a odmenou mi je kvapka jeho krvi.

„A-a-a-altor!“ napokon vyprskne muž. „Bojuješ ako altor.“

Čo tým, dočerta, myslíš? Selencijčania nemajú altorov, bojovníkov, ktorí bojujú proti Kher'zenom. Ak by sme ich mali, určite by sme neboli nevolníci tvrdo pracujúci pre kráľovstvo Faraengard.

Seb musí byť rovnako zmätený ako ja, pretože muža znovu kopne.

„Čo tým myslíš? Len Faraengard má altorských bojovníkov,“ hovorí brat.

Muž otvorí ústa, akoby chcel niečo povedať, ale namiesto slov mu z nich vytečie zelená pena.

„Leina, zlez z neho! Potrebujeme odpovede.“

Seb sa ma snaží odtiahnuť, no z vojakovej hrude už schádzam sama. Už je to jedno. Muž sa trasie a dusí vlastnou žľčou. Jeho tvár je neprirodzene červená, oči mu vyliezajú z jamiek, keď sa zúfalo chytá za krk. Zostane tak v trýznivo dlhej minúte, jeho mučené oči sa naposledy stretnú s mojimi, než mu z uší, nosných dierok a očí vylezú stovky drobných čiernych chrobákov, zožierajúcich ho zvnútra.

Seb a ja sa od neho odtiahneme tak rýchlo, až takmer spadneme na zadok, ale v tom okamihu muž aj chrobáky zmiznú.

Šokovane hľadím na prázdne miesto. „To som nebola ja, Seb! Prisahám, že som to nebola ja!“ Možno som prekliata nadprirodzenou silou a prapodivnými zmyslami, ale nikdy by som z ničoho nič nedokázala vytvoriť ludožravé chrobáky.

Seb ma objíma a jeho oči vnímajú každý detail. Vždy bol ten, kto vnímal veci v širších súvislostiach. „Myslím, že toto bolo to horšie, Leina.“

Otvorím ústa. Zavriem ich, ale v momente ich musím opäť otvoriť. Snažím sa niečo povedať.

„Myslíš si, že bol... prekliaty? Alebo čosi také?“ podarí sa mi zo seba nakoniec vydolovať.

Seb má rozšírené oči a hľadá na miesto, kde muž ležal. Na tráve nezostali ani krvavé škvrny. „Alebo čosi také.“

Vzlyk za nami ma vytrhne z omámenia. Obaja sa otočíme a vidíme Lea, ako kľučí vedľa tela našej matky.

Bože. Jeho plač ma prinúti uvedomiť si, čo sme stratili. Čo som spravila. V očiach sa mi zalesknú slzy a z nevoľnosti v žalúdku sa mi chce zvracať.

Seb beží k Leovi a zdvihne ho. Objíma ho tak silno, až sa bojím, aby ho nezadusil.

„S-s-s-e-e-b,“ snažím sa prehovoriť, ale drkocú mi zuby. Zmlknem a skúsím to znova. Pevne ich zatnem, aby som sa pokúsila ovládnuť chvenie. „Seb. Môže dýchať?“

„Bože, Leina! Nemôže to vidieť!“ Sebova veľká ruka sa trasie, keď drží Leovu hlavu a pritláča si ho bližšie ku košeli. Leo sa zmieta a snaží sa dostať k mame.

Snažím sa prikývnuť, ale moja hlava je príliš ťažká a zároveň príliš ľahká.

Seb sa roztrasene nadýchne a zavrie oči. Keď ich znova otvorí, vyzerá, akoby zostarol o desať rokov. Zlosť a žiaľ na jeho tvári nepatrí devätnásťročnému chlapcovi. Vtlačí mi Lea do náručia. „Zober ho dovnútra, preč od... Zober ho dovnútra. Začni sa baliť.“

„B-b-b-a-a-liť?“ Teraz už nedokážem ovládať drkotanie zubov. Celé telo sa mi trasie. Je mi taká zima, až by som prisahala, že mi v žilách koluje ľad. Leov krik mi takmer trhá citlivé ušné bubienky. Spanikárím, keď sa ho snažím chytiť. Bojím sa, že ho zlomím, ale sila ma opustila. sotva dokážem udržať zúfaleho chlapca v náručí.

„Zbal' všetko jedlo a zásoby, ktoré máme. Nemôžeme tu zostať.“

Samozrejme, že nie. Prídu si po nás, po všetkých, pre to, čo sa tu dnes stalo. Pre to, čo som spravila. Budú nás prenasledovať. Ale kam pôjdeme? Neexistuje žiadne bezpečné miesto.

„Je mi to tak ľúto, Seb. Nechcela som, ja som len...“ Čo? Ja som len čo? Necítila som nič iné ako zlosť a teraz ma namiesto nej zahmla hmla smútku, z ktorej nevidím východisko.

Seb má sklonenú hlavu a prstami si pevne stláča koreň nosa, až mu z toho zbledne opálená pokožka.

„Do Lakovho pekla, Leina! Nie teraz! Zbal' veci, kým ich pocho-
vám. Aspoň to si zaslúžia.“ Mama a otec. Kvôli mne musí vykopať hroby a pochovať ich.

Zachvejem sa, od prstov na nohách v čižmách až po ruky, ktoré pevne držia Lea. Kolená sa mi trasú, hoci sa to snažím skryť pod šatami.

„Prídu si po nás,“ poviem. „Možno keby som sa priznala...“

„Rozmýšľaj, Leina!“ zakričí Seb. „Aj keby uverili, že si to urobila ty, čo by sa stalo s Leom, keď ťa popraví a mňa pošlú do baní? Kto

by sa oňho postaral za predpokladu, že by ho zo zlomyseľnosti nezabili?“

Nikto. Nikto iný by si nevzal na starosť ďalšie ústa, ktoré treba nakrmiť. Najmä nie také, ktoré ešte nemôžu pracovať.

Jeho hlas znežnie, ale len trochu. „Nemáme inú možnosť, Leina.“ Nekričí, ale znie drsne, akoby mal v hrdle piesok. „Chod'. Zbal' sa. Nemáme veľa času, kým ich prídu hľadať.“

Stlmím hlas. „A čo ak za nami pošlú altora, Seb?“

Seb si pretrie zátylok a zdvihne zrak k oblohe. Následne opäť upriami pohľad na mňa. Jeho úsmev je zatrpknutý, ako bol úsmev našej matky.

„No, zdá sa, že máme vlastného altora,“ ukáže na mňa.

Ach, bohovia. V tom momente sa všetko začne chvieť, môj zrak sa rýchlo zúži. Seb sa ku mne načiahne. Z obáv má na tvári vrásky.

Čo som to urobila? To je moja posledná myšlienka, kým všetko nezmizne. Nie však v tme. Namiesto toho padám do najjemnejšieho svetla pripomínajúceho plameň sviečky. Padám do niečoho, čo ma pohltí a zároveň objíme. Svet okolo mňa sa stratí.



*Lahni si, dieťaťatko, vonku sa stmieva,
tiene spia a Závoj vetrom spieva.
Rieky odnášajú sny
a tvoja duša v Závoji spí.
Neboj sa tmy, nemaj strach z neba,
Závoj ťa chytí, keď bude treba.*

„Piesne Rieky a Závoja“, tradičná
selencijská uspávanka